

Truyện Kiều

Nguyễn Du

Trăm năm trong cõi người ta,
Chữ tài chữ mệnh khéo là
ghét nhau. Trải qua một cuộc
bể dâu, Những điều trông
thấy mà đau đớn lòng. Lạ gì bỉ
sắc tư phong, Trời xanh quen thói
má hồng đánh ghen. Cảo thơm lần
giở trước đèn, Phong tình có lục
còn truyền sử xanh. Rằng năm
Gia Tĩnh triều Minh, Bốn phương
phẳng lặng, hai kinh vững vàng.
Có nhà viên ngoại họ Vương, Gia
tư nghĩ cũng thường thường bực
trung. Một trai con thứ rất lòng,
Vương Quan là chữ, nổi dòng nho
gia.

Đầu lòng hai ả tố nga, Thúy
Kiều là chị, em là Thúy Vân. Mai cốt
cách, tuyết tinh thần, Một người
một vẻ, mười phân vẹn mười. Vân
xem trang trọng khác vời, Khuôn
trăng đầy đặn, nét ngài nở nang.
Hoa cười ngọc thốt đoan trang,
Mây thua nước tóc, tuyết nhường
màu da. Kiều càng sắc sảo, mặn
mà, So bề tài, sắc, lại là phần
hơn. Làn thu thủy, nét xuân sơn,
Hoa ghen thua thắm, liễu hờn
kém xanh. Một, hai nghiêng nước
nghiêng thành, Sắc đành đòi một,
tài đành họa hai. Thông minh vốn
sẵn tư trời, Pha nghề thi họa, đủ
mùi ca ngâm. Cung thương lầu bậc
ngũ âm, Nghề riêng ăn đứt Hồ cầm
một trương. Khúc nhà tay lựa nên
chương, Một thiên bạc mệnh, lại
càng nảo nhân. Phong lưu rất mực
hồng quần, Xuân xanh sập xỉ tới
tuần cập kê Êm đềm trướng rủ
màn che, Tường đông ong bướm
đi về mặc ai. Ngày xuân con én
đưa thoi, Thiều quang chín chục
đã ngoài sáu mươi.

Cỏ non xanh tận chân trời,
Cành lê trắng điểm một vài bông
hoa. Thanh minh trong tiết tháng
ba, Lễ là tảo mộ, hội là đạp Thanh.
Gần xa nô nức yến anh, Chị em
sắm sửa bộ hành chơi xuân. Dập
đều tài tử, giai nhân, Ngựa xe
như nước áo quần như nêm. Ngổn
ngang gò đồng kéo lên, Thoi vàng
vó rắc tro tiền giấy bay. Tà tà bóng
ngả về tây, Chị em thơ thẩn dan

tay ra về. Bước dần theo ngọn tiểu
khê, Lần xem phong cảnh có bề
thanh thanh. Nao nao dòng nước
uốn quanh, Dịp cầu nho nhỏ cuối
ghềnh bắc ngang.

Sè sè nấm đất bên đàng, Dầu
dầu ngọn cỏ nửa vàng nửa xanh.
Rằng: Sao trong tiết thanh minh,
Mà đây hương khói vắng tanh thế
mà? Vương Quan mới dẫn gần xa:
Đạm Tiên nàng ấy xưa là ca nhi.
Nổi danh tài sắc một thì, Xôn
xao ngoài cửa hiếm gì yến anh.
Kiếp hồng nhan có mong manh,
Nửa chừng xuân thoát gậy cành
thiên hương. Có người khách ở
viễn phương, Xa nghe cũng nức
tiếng nàng tìm chơi. Thuyền tình
vừa ghé tới nơi, Thì đà trâm gãy
bình rơi bao giờ. Buồng không lạnh
ngắt như tờ, Dầu xe ngựa đã rêu lờ
mờ xanh. Khóc than khôn xiết sự
tình, Khéo vô duyên ấy là mình với
ta.

Đã không duyên trước chẳng
mà, Thì chi chút ước gọi là duyên
sau. Sấm xanh nếp tử xe châu, Vùi
nông một nắm mặc dầu cỏ hoa.
Trải bao thỏ lặn ác tà, Ấy mò vô
chủ, ai mà viếng thăm! Lòng đâu
sẵn mối thương tâm, Thoắt nghe
Kiều đã đầm đầm châu sa.

Đau đớn thay phận đàn bà! Lời
rằng bạc mệnh cũng là lời chung.
Phũ phàng chi bấy hoá công, Ngày
xanh mòn mỏi má hồng phôi pha.
Sống làm vợ khắp người ta, Khéo
thay thác xuống làm ma không
chồng. Nào người phượng chạ loan
chung, 90.. Nào người tích lục
tham hồng là ai? đã không kẻ đoái
người hoài, Sẵn đây ta kiếm một
vài nén hương.

Gọi là gặp gỡ giữa đường, Họa
là người dưới suối vàng biết cho.
Lầm rầm khấn khứa nhỏ to, Sụp
ngồi vài gập trước mồ bước ra. Một
vùng cỏ ấy bóng tà, Gió hiu hiu
thổi một vài bông lau. Rút trâm
sẵn giắt mái đầu, Vạch da cây vịnh
bốn câu ba vắn. Lại càng mê mẩn
tâm thần Lại càng đứng lặng tần
ngần chẳng ra. Lại càng ủ dột nét
hoa, Sầu tuôn đứt nối, châu sa

vấn dài. Vân rằng: Chị cũng nực
cười, Khéo dư nước mắt khóc
người đời xưa. Rằng: Hồng nhan
tự thuở xưa, Cái điều bạc mệnh
có chữa ai đâu? Nỗi niềm tưởng
đến mà đau, Thấy người nằm đó
biết sau thế nào? Quan rằng: Chị
nói hay sao, Một lời là một vận
vào khó nghe. ở đây âm khí nặng
nề, Bóng chiều đã ngả đậm về
còn xa. Kiều rằng: Những đáng
tài hoa, Thác là thể phách, còn
là tinh anh, Để hay tình lại gặp
tình, Chờ xem ắt thấy hiển linh
bây giờ.

Một lời nói chưa kịp thưa,
Phút đầu trận gió cuốn cờ đến
ngay. ào ào đổ lộc rung cây,
ở trong đường có hương bay ít
nhiều. Đè chừng ngọn gió lần
theo, Dầu giầy từng bước in rêu
rành rành. Mắt nhìn ai nấy đều
kinh, Nàng rằng: Này thực tình
thành chẳng xa. Hữu tình ta lại
gặp ta, Chớ nề u hiển mới là chị
em. Đã lòng hiển hiện cho xem,
Tạ lòng nàng lại nổi thêm vài
lời. Lòng thơ lai láng bồi hồi, Gốc
cây lại vạch một bài cổ thi. Dừng
dằng nửa ở nửa về, Nhạc vàng
đâu đã tiếng nghe gần gần.

Trông chừng thấy một văn
nhân, Lỏng buông tay khấu bước
lần dặm băng. đề huề lưng túi
gió trăng, Sau chân theo một vài
thằng con con. Tuyết in sắc ngựa
câu gion, 140.. Cỏ pha màu áo
nhuộm non da trời. Nẻo xa mới
tỏ mặt người, Khách đà xuống
ngựa tới nơi tự tình.

Hài văn lần bước dặm xanh,
Một vùng như thể cây quỳnh
cành dao. Chàng Vương quen
mặt ra chào, Hai Kiều e lệ nép
vào dưới hoa. Nguyên người
quanh quất đâu xa, Họ Kim tên
Trọng vốn nhà trâm anh. Nền
phú hậu, bậc tài danh, chương
nét đất, thông minh tính trời.
Phong tư tài mạo tốt vời, Vào
trong phong nhã, ra ngoài hào
hoa.

Chung quanh vẫn đất nước
nhà, Với Vương Quan trước vẫn